

"გამარჯვებულ ქალთა კლუბი"

ავტორი: ლიკა ენუქიძე

2009 წელი

-არ მინდაგამოჩენა...

-არმინდაჩემებმადამინახონ...

-არგადამილო...

-არმინდაჩემებმაგაიგონ...

კამერებს ემალებიან და სახესარიდებენ,ზურგსაქცევენ.სახეს ხელებით, შარფით იმაღავენ...

სადამოს ოგანიზატორი უხერხულობას გრძნობს. მაგრამ დაწყებული საქმის მიყვანას ბოლომდე აპირებს. თინა ბერუჩაშვილმა აუდიტორიას „გამარჯვებულ ქალთა კლუბის“ დაფუძნების შესახებ უნდა ამცნოს. კლუბში კი ძუძუს კიბოს დიაგნოზით ნაოპერაციევი ქალები უნდა გააერთიანოს. დამსწრე სევდიანი, მორიდებული ქალბატონები ვერც კი წარმოიდგენენ, რომ მალე მათი ცხოვრება შეიცვლება....

ცვლილებებში კი მათ სადამოს ოგანიზატორი დაეხმარება.... თინიკო ეროვნული სკრინინგ ცენტრის მენეჯერია, ცენტრის, სადაც საქართველოში მცხოვრებ ყველა ქალს(40 -დან 70 წლამდე) შეუძლია ძუძუს უფასო გამოკვლევა ჩაიტაროს.ცენტრს გახსნის დღიდან ბევრმა მიმართა, შესაბამისადდიდი იყო კიბოს დიაგნოზით გამოვლენილი ქალების რიცხვიც. ზოგ მათგანს ორივე ძუძუ მოკვეთეს, ზოგს - ერთი, ზოგს მხოლოდ ძუძუს მცირე ნაწილის მოშორება დასჭირდა. თუმცა ყველა მათგანი, ოპერაციის შემდგომ დაავადებასთან მარტო აღმოჩნდა, დეპრესიით, ხელის შეშუპებით, ტკივილით, თმისცვენითა და კიბოს განაჩენის დაუძლეველი სტიგმით. არც მაშინ და არც ახლა, სახელმწიფო, ძუძუს კიბოს დიაგნოზით ნაოპერაციევი ქალების ფსიქოლოგიურ და ფიზიკურ რეაბილიტაციას არ აფინანსებს.ამიტომ, მათი ბედითდაინტერესებული მენეჯერი ძუძუს კიბოს დიაგნოზის მქონე ყველა ქალბატონს უკავშირდებოდა. მათთან საათობით უწევდა ლაპარაკი... ყველას ჰქონდაოპერაციის შემდგომი პერიოდისთვის დამახასიათებელი სხვადასხვა პრობლემა, რომელთა დასაძლევასდამოუკიდებლად ვერ შეძლებდა. ამ ადამიანებს სჭირდებოდათ სივრცე , სადაც ერთმანეთის დახმარებას თუნდაც საუბრით შეძლებდნენ.თინამ ქალების საჭიროებების შეკოწიწება დაიწყო... უანგაროდ და მხოლოდ საკუთარი ენთუზიაზმით...

2010 წელი

- როგორ ხარ თინიკო, მინდა გითხრა, რომ მკლავის ტკივილმა ცოტა მიკლო, შესიება მაინც მაქვს, მაგრამ ნინო ამბობს ვარჯიში გიშველისო. იცით, ძალიან კმაყოფილი ვარ. თან ვვარჯიშობთ, ერთმანეთს ვესაუბრებით, გულს ვაყოლებთ...
- დღეს ხუთნი ვიყავით თინიკო და უფრო ბევრიც ვიჭორავეთ. რაღაცეები რომ მავიწყდება არ შეიმჩნიო, პოსტოპერაციული მდგომარეობააო ..
- თინა დღეს ახალი გოგოები დაგვემატნენ, შენ დაგირეკავს შაბათს, თავიდან ეჭვის თვალთ გვიყურებდნენ. ერთმა ასე თქვა, სად მაქვს მე აქ სასიარულო დროო.... ბოლოს მგონი გადმოვიბირეთ.. ასე თქვა, მომავალ კვირას კიდევ მოვალო ..

სარეაბილიტაციო კურსი თანდათან უფრო მიმზიდველი ხდებოდა..მალე კლუბში გაწევრიანების მსურველთა რაოდენობამ, კლუბის ფინანსურ შესაძლებლობებს გადააჭარბა... საჭირო იყო ფინანსების მოძიება...

2011 წელი

- ეს ჩემი პარიკია, ეს კიდევ ჩემი პროთეზები. მეც თქვენნაირი ვარ...მე ურსულა ვარ, პოლონეთის ელჩი საქართველოში.

თინამ ქალები წარმატებულ, გამოჯანმრთელებულ მაგალითს შეახვედრა. ელჩის გულახდილობამ შეკრებილი ქალბატონები გააკვირვა. დიპლომატიც ძუძუს კიბოს ებრძოდა. შეხვედრის შემდეგ პოლონეთის საელჩომ გადაწყვიტა „გამარჯვებულ ქალთა კლუბი“ საქართველოში პოლონეთის მთავრობის დახმარების პროექტში ჩაესვა.

- გახსენით, გახიე ხელით, ეთერი ეს შენ ნახე , შენ .. მოგერგება ალბათ...
- ვერიკო შენთვის ვიპოვე მგონი, მიდი მოისინჯე..
- ვაიმეე ნახეთ, შემხედეთ, როგორ დგას არა, ასე მგონია ნამდვილია..

შეხვედრის ოთახში ორი სარკე კიდია, ორივე დაკავებულია. ქალები ძუძუს პროთეზებს ირგებენ. თინამ ქალებს პოლონეთის ელჩისგან გამოგზავნილი საჩუქრები გადასცა, მაგრამ პროთეზების რაოდენობა ქალების რაოდენობაზე ნაკლებია...

თინიკო ახალი დონაციის მიღების იმედით სხვადასხვა ორგანიზაციებში პრეზენტაციებს მართავს. აქტიურობის შედეგიც არ აყოვნებს. ქალთა საერთაშორისო ასოციაციის-“TWA” შეკრებაზე, ამერიკის ელჩის, ჯონ ბასის მეუღლე ჰოლი ბასი თემით ინტერესდება. ძუძუს პროთეზები კიბოზე გამარჯვებული ქართველი ქალებისთვის უკვე ამერიკიდან ჩამოდის.

ნომინაცია - “საერთაშორისო აღიარება და ნდობა”. ვარშავაში „ქალთა კლუბი“ იმარჯვებს. თინიკოსა და კლუბის წევრებს თბილისში ოქროს ბუ ჩამოაქვთ. საქართველოში პოლონეთის ელჩის ცვლილებისმიუხედავად, სანდო ქართული პროექტი დაფინანსებას ისევ იღებს.

2012 წელი

რეაბილიტაციის პროექტით უფრო და უფრო მეტი ქალბატონი ინტერესდება. ქართულ ენაზე კი სამედიცინო ლიტერატურის მოძიება შეუძლებელია. თინა ახალ პროექტს იწყებს, ნაოპერაციევი ქალებისთვის საჭირო ვარჯიშების სქემას თარგმნის და საინფორმაციო ბროშურებს ბეჭდავს. აქ თავმოყრილი და დასურათებულია ყველა სახის ვარჯიში, რომელიც ოპერაციის შემდგომი დეპრესიის, უძლურების შეგრძნების, ტკივილის, ხელის შეშუპებისა და ლიმფის შეგუბების მოსახსნელადაა საჭირო.

მაგრამ თინას ისევ სპონსორი სჭირდება... ზოგიერთი ქალი ოპერაციის შემდგომ, საჭირო ჰორმონო თერაპიას ვერ იტარებს. უსახსრობის გამო საჭირო მედიკამენტს ვერ იღებს...

1. გამარჯვებულ ქალთა კლუბი- ნინო50აბი ტამოქსიფენი
2. გამარჯვებულ ქალთა კლუბი - მაია 100აბი
3. გამარჯვებულ ქალთა კლუბი- ციური 50აბი
4. -----
5. -----

თინა აბებს ითვლის.ფარმაცევტულიკომპანიისგან მოპოვებულიმედიკამენტებსქალებს ურიგებს.

2013 წელი

ყოველ კვირას რეგიონიდან სიარული რთულია. ბევრი მათგანი ახერხებს, ბევრიც სახლში რჩება და იძულებულია მონაყოლით დაკმაყოფილდეს. რეგიონში მცხოვრები ქალბატონების პროექტში ჩართვის აუცილებლობა დგება. ქალთა გაერთიანება უკვე ლანჩხუთში ჩნდება. გამოცდილების გასაზიარებლად თბილისიდან "გამარჯვებულ ქალთა კლუბის" წევრები თინას საკუთარი მანქანით გურიაში ჩაჰყავს. ქალთა აქტიურობა ლანჩხუთის ადმინისტრაციული ორგანოს ყურადღების მიღმა არ რჩება. თინას პროექტი შეაქვს საკრებულოში, ძუძუს კიბოს დიაგნოზით ნაოპერაციევი ქალბატონების სარეაბილიტაციო კურსის დაფინანსებას ცდილობს. ის უკვე მმართველობით ორგანოს უზიძგებს ცვლილებისკენ. შედეგად კი პროგრამის 1 წლიან დაფინანსებას იღებს.

ნაოპერაციევი ქალების გაერთიანება ჩნდება სურამშიც.ხაშურის მუნიციპალიტეტი ლანჩხუთისთვის მიბაძვას ცდილობს.

თინას პროექტი შეაქვსქალაქ თბილისის საკრებულოში. პასუხისმგებელი პირები ჯერ მხოლოდ ინტერესდებიან....

2014 წელი

თავი ზემოთ ასწიეთ, მკერდი წინ გამოსწიეთ, ხელი ლამაზად გაშალეთ.. აი ყოჩაღ, ვიწყებთ! ერთი- ორი, ერთი- ორი, ერთი- ორი... გოგოებოოო, ლამაზად, აი ასე ლამაზად გაშალეთ ხელი.. თითები გაასწორე ქეთი.. ამუშავე ხელის მტევანი... ნინო სახით ხელს უყურე. ..იიი! თქვენსავით, ხასიათში, პროფესიონალებიც კი ვერ ცეკვავენ გოგოებო...ერთი- ორი, ერთი-ორი.

ისინი დღეს ცეკვის ხასიათზე არიან. რეაბილიტაცია ქართული ხალხური მუსიკის თანხლებითაა – ხელის მოძრაობა პოსტოპერაციული შეშუპების მოსახსნელადაა აუცილებელი. მათი ასაკი 40-დან 75 წლამდეა. შეუპოვარი სული სხეულს აჯანსაღებს.

ჩნდება ტექსტი .. მერე მუსიკა... მერე კი „გამარჯვებულ ქალთა კლუბის „ ჰიმნი.

მოგვიანებით - არტ-თერაპიის კურსი, რომლის დროსაც ნაოპერაციევი ქალები მცირე ზომის ნივთებით სხვადასხვა ნაკეთობებს ქმნიან. შედეგად, თითები ვარჯიშდება, შებოჭილობა და დაბუჟებაც იხსნება, დასაქმებულობის შეგრძნება კი, საკუთარი თავის რეალიზაციის მცდელობაა.. თინა ქალბატონების გაკეთებულ ნივთებს საშობაო ბაზრობაზე ყიდის. შეგროვილი თანხითა და ერთ-ერთი თეატრის კეთილი ნებით კულტურულ სადამოს აწყობს, სპექტაკლი მათთვის იმართება.

2015 წელი

-მე გადამიღებთ?

-ამ ლამაზ შარფს ხომ გამომიჩენ?

-აბა როგორ დავდგე, ასე კარგია?

-თინიკო, ჩემებს რომ ვაჩვენო, დაგვიბეჭდავთ? შვილებს გაუხარებათ გამპოპრანჭული დედის ფოტოზე დანახვა.

კამერების წინ სახეს აღარ მაღავენ, თვალებს ხელებით აღარ იფარავენ, არც შარფით შეფუთულები დადიან. ფოტო ობიექტივის პირისპირ დგებიან და საკუთარ ისტორიასფოტოებით ყვებიან...

“კიბო განაჩენი არ არის, ჩვენ შევძელით მისი დამარცხება!” ლოზუნგები ისმის პრესის ფურცლებიდან, ტელე გადაცემებიდან, სიუჟეტებიდან! საკუთარ დიაგნოზებზე თვითონ ნაოპერაციევი ქალბატონებო საუბრობენ... ცდილობენ უკვე სხვებს დაეხმარონ! მათ უსმენენ ქალები რომლებმაც „განაჩენი“ გუშინ შეიტყვეს, მაგრამ დღესიგებენ, რომ ეს სასიკვდილო განაჩენი არაა... ეძლევათ სტიმული ბრძოლისთვის, სიცოცხლის გასაგრძელებლად...

ყველანი ერთად ილიმიან, ერთმანეთზე ხელები აქვთ ჩაკიდული. გულზე, ძუძუს კიბოსთან ბრძოლის სიმბოლო, ვარდისფერი ლენტი აქვთ დამაგრებული. კოლექტიური ფოტოსთვის თინას ეძახიან, რომლის დახმარებითაც საკუთარი თავისშეცვლა შეძლეს, სევდიანი და დაუძლურებული ქალბატონებიდან მხიარულ, მებრძოლ გოგოებად იქცნენ.

ახლა თინა ბერუჩაშვილი მარტო აღარაა, ის 300-ზე მეტ თანამებრძოლთან ერთად სხვა ქალების ცხოვრების შეცვლისთვის იბრძვის...